

би скучни часове въ нейна усмивка, да се прѣнесе отъ идеалното — въ обикновеното... Вечеръ, когато баща и майка прѣмътали мандалата на всички порти, Христинка, хубаво и красиво българче, съ магическа похватность ги отмятали, и трѣперайки, очаквала поета въ едно засѣчено кѣтче на двора. Ботйовъ, който по привычка прѣскачалъ, но не влизалъ откъдѣто в сички минаватъ, се прѣкатервалъ прѣвъ оградата и като ястребъ литвалъ къмъ „новата изгора“... Тука тѣ си чуруликали докато пукне зора, пакъ когато подосѣщали, че кѣщата скоро ще се разгълчи, усуетленъ се вмѣквала скромната мома въ своето легло, като че нищо не е било. Но, както изглежда, сърдцето въ тоя романъ ще да е отстѣпяло на платонизма: поне тѣй ще да е стояла работата откъмъ Ботйова страна, защото на близкитѣ свои приятели, които знаѣли за тая вторична любовъ, поетътъ рецитиралъ едно стихотворение, съчинено отъ него за „овѣковѣченіе“ „новой романтики“, въ което шегата и сериозното едва се уравняватъ. Всѣки новъ фактъ въ живота на силната личность трѣбва да се облече въ словесна форма; новото обстоятелство въ живота на поета обикновенно ражда стихъ. Ботйовъ запѣлъ на новата любовъ съ благородството на своето чувство и съ иронията на своята душа:

Пакъ срѣцнахъ онасъ усмивка —
 Чернитѣ й нѣжни очички
 Подъ сърмената покривка.

„Тапá ела, кай, у дума,
 Азъ ще бжда тамка й сама.“

У тяхъ отидохъ — сѣднахме
 Въ цвѣтната, росна градинка:
 Думи завѣтни начнахме,
 Да си дума́ме дваминка...